

Sygn. akt: I C 198/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2015 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Barbara Przybylska
Protokolant:	Karolina Piкуła

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2015 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa J. O.

przeciwko (...) S.A. W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 71.000 (siedemdziesiąt jeden tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 24 stycznia 2013 roku;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 953,19 (dziewięćset pięćdziesiąt i 19/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 26 września 2013 roku;
3. umarza postępowanie w zakresie żądania odsetek od kwoty 953,19 złotych za okres od 24 stycznia 2013 roku do 25 września 2013 roku;
4. ustala, że pozwany ponosi odpowiedzialność na przyszłość wobec powoda za skutki wypadku z dnia 09 grudnia 2011 roku;
5. w pozostałej części powództwo oddala;
6. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Gliwicach kwotę 5.736,39 (pięć tysięcy siedemset trzydzieści sześć i 39/100) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;
7. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Gliwicach z zasądzzonego roszczenia kwotę 1.450 (jeden tysiąc czterysta pięćdziesiąt) złotych tytułem części opłaty od pozwu od której powód był zwolniony;
8. koszty zastępstwa adwokackiego pomiędzy stronami wzajemnie znosi.

Syng. akt I C 198/13

UZASADNIENIE

Powód J. O. wniósł w dniu 15 lipca 2013r. pozew o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z W.:

- kwoty 100 000 zł z ustawowymi odsetkami od 24 stycznia 2013r. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z wypadkiem komunikacyjnym,

- kwoty 953,19 zł z ustawowymi odsetkami od 24 stycznia 2013r. tytułem zwrotu utraconego dochodu

- ustalenie odpowiedzialności pozwanego za dalsze, mogące wystąpić w przyszłości skutki wypadku.

Wniósł także o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego w kwocie 7 234 złote.

W uzasadnieniu powód podał, że w dniu 30 grudnia 2009r. jako pasażer pojazdu uległ wypadkowi komunikacyjnemu, w wyniku którego doznał poważnych obrażeń ciała, był hospitalizowany do dn. 18.01.2012r, przeszedł operację, po wypisaniu ze szpitala leczył się dalej ortopedycznie i neurologicznie. Wskazał, że w wyniku postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał i wypłacił 19 000 zł zadośćuczynienia, 844,27 zł tytułem utraconego zarobku, a także koszty leczenia i opieki, przy czym zastosowano zmniejszenie kwot o 50% z uwagi na uznanie przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody z powodu niezapięcia pasów bezpieczeństwa. Powód zakwestionował przyjęty przez pozwanego stopień przyczynienia się, podnosząc że jego zdaniem nie można wskazać, aby powód jako pasażer w jakimkolwiek stopniu przyczynił się do powstania szkody, a z ostrożności procesowej podniósł, że stopień ten nie powinien przekraczać 20%. Zaznaczył, że rozmiar i charakter doznanych obrażeń ciała i uszczerbek na zdrowiu został oceniony na 28,5 % wskazując, że przyznana przez ubezpieczyciela kwota jest niewspółmiernie niska do doznanej szkody i nie spełnia swojej kompensacyjnej funkcji. Powód wyjaśnił, że kwota 953,19 zł utraconego zarobku wynika z różnicy wynagrodzenia powoda, które w 2012 r. wynosiło 1116,86 zł netto, a dochodów osiągniętych w okresie niezdolności do pracy od lipca 2012 do stycznia 2013 roku. Roszczenie o ustalenie odpowiedzialności na przyszłość powód wywodził z art. 189 kpc z uwagi na ryzyko ujawnienia się w przyszłości dalszych skutków wypadku w zdrowiu powoda. Żądanie odsetek od dnia 24.01.2013r. powód uzasadnił okolicznością, że pismem z dnia 23.01.2013r. pozwany zajął ostatecznie merytoryczne stanowisko w sprawie.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie roszczeń powoda i obciążenie go kosztami postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Pozwany wskazał, że jego odpowiedzialność za skutki wypadku jest poza sporem. Zakwestionował jedynie wysokość należnych powodowi świadczeń. Podał, że w postępowaniu likwidacyjnym ustalono uszczerbek powoda na zdrowiu na poziomie 28,5% i na tej podstawie przyznano zadośćuczynienie w kwocie 38 000 złotych, ponadto 1500 zł jako zwrot kosztów leczenia, 450 zł kosztów opieki innych osób nad powodem, oraz 1 688,54 zł tytułem zwrotu utraconych zarobków netto, przy czym wypłacona kwota została pomniejszona o 50% na podstawie art. 362 k.c. z uwagi na niezapięcie pasów przez powoda i przyczynienie się do zwiększenia rozmiarów szkody.

Pozwany nie kwestionował wyliczonej przez powoda kwoty żądanej tytułem odszkodowania za utracone dochody.

W toku postępowania, w piśmie z dnia 6 listopada 2013r. powód zmienił żądania i wniósł o zasądzenie kwoty 953,19 zł tytułem zwrotu utraconego dochodu z odsetkami ustawowymi od dnia 26.09.2013 roku do dnia zapłaty i cofnął - ze zrzeczeniem się roszczenia – powództwo w zakresie odsetek ustawowych za okres od 24.01.-25.09.2013 roku, uzasadniając że pozwany wypowiedział się co do zgłoszonych roszczeń w tym zakresie w odpowiedzi na pozew z dnia 26.09.2013 roku i od tego czasu pozostaje w zwłoce z zapłatą należności.

Sąd ustalił:

W dniu 30 grudnia 2011r. powód jako pasażer pojazdu marki F. uległ wypadkowi komunikacyjnemu. Powód nie przyczynił się do zaistnienia tego zdarzenia. Bezpośrednio przed wypadkiem kierujący F. wjechał z ulicy podporządkowanej na ulicę z pierwszeństwem i doszło do zderzenia z poruszającym się nią w tym samym kierunku innym samochodem osobowym, który uderzył w tył F.. Następnie F. przodem nadwozia uderzył w barierki, a później

najechał na niego jadący z naprzeciwka ciągnik siodłowy z naczepą, który swoim prawym bokiem ocierał o prawy bok F.. Prędkość kolizyjna samochodu F. wynosiła 30-35 km/h, ciągnika – ok. 45 km/h.

Powód w czasie zdarzenia nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa. W wyniku wypadku doznał obrażeń ciała. Przy uderzeniu w tył F., jego kierowca i pasażer mieli tendencję do wywarcia nacisku na oparcie foteli i przy tym uderzeniu praktycznie pasy bezpieczeństwa nie miały wpływu na ruch pasażera i kierowcy oraz na zakres doznanych obrażeń. Przy uderzeniu przodem o barierki, jak i w zderzeniu z tzw. pojazdem ciężarowym, pasy odgrywały już rolę w przemieszczeniu się ciała. Na skutek zderzenia F. z barierką i ciągnikiem, powód miał tendencję do uderzenia głową w prawy słupek auta, a tułowiem w kokpit – w pobliżu prawych drzwi. Pasażer przemieścił się w kierunku prawych przednich drzwi pojazdu, wywierając na nie nacisk. Kierowca również. Na skutek tego mogło dojść do otwarcia prawych przednich drzwi pojazdu F. i wypadnięcia pasażera i kierującego na zewnątrz. W przypadku zapięcia pasów osoba na przednim fotelu pasażera nadal pozostałaby podczas zderzeń, jak i w ruchu pozdarzeniowym w fotelu, jednak nadal mógłby uderzyć prawą stroną tułowia o prawe drzwi pojazdu od wewnątrz, jak i głową o górną część wnętrza pojazdu – zwłaszcza że pojazd nie posiadał bocznych poduszek powietrznych, a w wyniku zderzenia prawy bok pojazdu został znacznie zdeformowany i przemieszczony w głąb pojazdu; pasażer taki nie miałby możliwości wypadnięcia z pojazdu.

W wyniku wypadku powód doznał urazu wielonarządowego. Bezpośrednio po wypadku powoda przewieziono do Szpitala (...) w S. na (...), gdzie przebywał do 14.12.2011r. z rozpoznaniem mnogich obrażeń ciała, urazu głowy, stłuczenia krwotocznego mózgu, rany tłuczonej głowy, złamania zęba obrotnika kręgu C2, złamania wyrostków poprzecznych Th, złamania obojczyka lewego, złamanie kości śródrezcza lewego II i IV, zwichnięcia biodra prawego, rany szarpanej podudzia lewego, urazu tępego brzucha, powierzchniowe obrażenia obejmujące liczne okolice ciała. W dnach 14.12.2011 do 18.01.2012r. przebywał na Oddziale Urazowo – Ortopedycznym. Dnia 2 stycznia 2012r. dokonano zamkniętej repozycji i wewnętrznej stabilizacji złamania dalszego końca obojczyka drutami K, otwartej repozycji z osteotomią kości na szczycie deformacji i wewnętrznej stabilizacji II – IV kości śródrezcza drutami K.

Powód kontynuował leczenie ambulatoryjne w Poradni Neurologicznej w R. (w okresie 12.04.2012r. – 22.11.2012r.) oraz w Poradni Urazowo – Ortopedycznej w S. (1.03.2013r. – 09.11.2012 roku). Podczas pobytu w był Szpitalu był rehabilitowany. Początkowo poruszał się na wózku, uczył się chodzić, podtrzymywany przez rehabilitanta. W czasie unieruchomienia korzystał z pampersów. Po wyjściu ze szpitala kontynuował rehabilitację w K.. Nosił kołnierz ortopedyczny. Początkowo był unieruchomiony i bardzo słaby. Dokuczał mu ból. W poruszaniu się pomagali mu teść i żona. Nie chodził o lasce. Rehabilitacja szpitalna trwała miesiąc, wizyty 2 razy w tygodniu; przyniosła pozytywne rezultaty i stopniowo przestał korzystać z kołnierza ortopedycznego. Przez czas pobytu w szpitalu i rehabilitacji powód miał ograniczone możliwości poruszania się, nie mógł dźwigać cięższych rzeczy. Domem i dzieckiem zajmowała się w tym czasie żona powoda. Przeprowadzili się do mieszkania teściów powoda, gdyż była tam możliwość korzystania z windy i mogli liczyć na ich pomoc. Samodzielnie zaczął wychodzić z domu w okolicach kwietnia 2012 roku. Z kołnierza korzystał do maja 2012 roku.

Aktualnie w badaniu ortopedyczno – neurologicznym rozpoznaje się u niego stan po urazie wielonarządowym ze stłuczeniem krwotocznym mózgowia, z przemijającymi objawami łagodnych zaburzeń funkcji poznawczych oraz przemijającymi objawami cerebrastenii pourazowej (pkt 10a tabeli Norm Oceny Uszczerbku na Zdrowiu stanowiącej załącznik do Rozporządzenia MPiPS z 18.12.2002r. – 5%), złamania zęba obrotnika (bez utrwalonych następstw), złamania wyrostków kolczastych Th4, Th9 (pkt 91 ww. tabeli – 10%), złamania końca barkowego obojczyka lewego, wygojone z przemieszczeniem i podwichnięciem w stawie barkowym I stopnia, bez ograniczeń ruchomości w stawie barkowym (pkt 100 tabeli – 7%), złamaniem II, III, IV kości śródrezcza lewego – wygojonym (z blizną ok. 8 cm) z przemieszczeniem i niewielką deformacją, z niewielkim ograniczeniem siły mięśniowej i manualnej (pkt 141 a tabeli – 3%), zwichnięcia biodra prawego – wygojone z niewielkim ograniczeniem ruchomości w zakresie rotacji zewnętrznej o 1/4, wewnętrznej o 1/5 zakresu ruchomości fizjologicznej (pkt 145a tabeli – 5%) oraz przebiegł uraz lewego podudzia wygojony bez zaburzeń funkcji, z blizną ok. 40 cm (bez trwałego procentowego uszczerbku na zdrowiu). Powód doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu o łącznej wysokości 30 %. W czasie leczenia powód przyjmował środki przeciwbólowe. Na chwilę obecną powód nie zgłasza żadnych istotnych dolegliwości odczuwanych jako skutki

wypadku. Dolegliwości te były znacznie nasilone przez co najmniej 6 miesięcy po wypadku, w czasie tym powód potrzebował pomocy osób drugich – przez pierwsze 3 miesiące w wymiarze 6 godzin, przez kolejne 3 miesiące – min. 3 godzin dziennie. Na chwilę obecną nie stwierdza się już przeciwwskazań czy szczególnych zaleceń związanych z aktualnym stanem zdrowia powoda. W przyszłości mogą pojawić się powikłania urazu związanego ze zwichnięciem stawu biodrowego w postaci rozwoju zmian zwyrodnieniowych i powstania choroby zwyrodnieniowej tego stawu.

Po opuszczeniu szpitala powód nie podjął leczenia psychiatrycznego, nie był na dodatkowych konsultacjach psychologicznych. Nie przyjmuje żadnych leków na stałe, nie leczy się specjalistycznie. Swoją kondycję psychiczną ocenia jak dobrą. Po opuszczeniu szpitala samodzielnie kierował pojazdem, wracając do domu. Po zakończeniu zwolnienia lekarskiego od razu zaczął pracować. Nie dostrzegał konieczności rozszerzenia leczenia somatycznego o leczenie sfery psychicznej.

W czasie wypadku powód wracał z pracy razem ze swoim ojcem, który poniósł śmierć w wyniku zdarzenia. Powód za najbardziej przykre przeżycie związane z wypadkiem uznaje właśnie śmierć ojca, którego nadal brakuje mu na co dzień, oraz to nie mógł brać udziału w uroczystościach pogrzebowych. Nie chce wspominać samego wypadku i wracać do przykrych wspomnień.

W aktualnym badaniu neuropsychologicznym powód nie wykazuje deficytów mózgowych ujawniających się występowaniem dysfunkcji w zakresie funkcjonowania poszczególnych procesów poznawczych; powód jest zdolny do utrzymywania równowagi emocjonalnej. W sytuacjach stresowych powód może okresowo ujawniać obniżoną kontrolę sfery afektywnej, co tłumaczy niestandardowe zachowania podczas jego pobytu w szpitalu (chciał wstawać, wychodzić, krzyczał). Powód ma dobrze wykształcone mechanizmy adaptacyjne; jako specyficzny mechanizm obronny pojawiła się u niego niepamięć wsteczna - nie pamięta samego wypadku. Nie wystąpiły u niego zaburzenia z kręgu zaburzeń lękowych lub depresyjnych. Nie pojawiły się symptomy wskazujące na zespół stresu pourazowego. Aktualnie powód w pełni wrócił do życia rodzinnego i zawodowego – jak sprzed wypadku.

Przeżycia powoda po wypadku nie spełniają kryterium do uznania trwałego uszczerbku na jego zdrowiu psychicznym. Powód doznał cierpień wynikających z procesu leczenia i z ograniczeń związanych z okresową utratą pełnej sprawności fizycznej, jednak aktualnie traktuje to jako naturalną konsekwencję wypadku, przemijające wraz z poprawą ogólnej kondycji i regeneracją organizmu. Traumatyczne przeżycia związane z wypadkiem nie naruszyły funkcjonowania poznawczego i osobowościowego powoda.

Powód zgłosił szkodę pozwanemu, który w toku postępowania likwidacyjnego uznał 28,5 % uszczerbek na zdrowiu powoda, po czym przyznał kwotę 38 000 zł tytułem zadośćuczynienia i uznając że powód przyczynił się w 50% do szkody poprzez niezapięcie pasów wypłacił powodowi kwotę 19 000 złotych. Pozwany zwrócił także powodowi 50% kosztów leczenia i związanych z opieką osób trzecich oraz utraconego zarobku, który wyliczył na 844,27 złote.

W czasie wypadku powód miał 33 lata. Obecnie liczy 36 lat. Jest żonaty. Ma jedno dziecko – syna lat 9, ucznia szkoły podstawowej. Sytuacja osobista i zawodowa powoda jest od lat stabilna, pozostaje w szczęśliwym i satysfakcjonującym go związku. Od 15 lat pracuje w jednej firmie – nadal jest zatrudniony w (...) jako kierowca.

(**dowody:** akt oskarżenia k. 23-27, opinia uzupełniająca k. 32-57; korespondencja stron w toku postępowania likwidacyjnego k. 58-60 (pismo z 10.03.2012), 61-62 (pismo z 10.04.2012), 89 (pismo pozwanego z 24.05.2012), 90 (pismo powoda z 30.07.2012), 92-92 (pismo pozwanego z 26.11.2012), 94-96 (pismo powoda z 20.12.2012), 97-98 (pismo pozwanego z 23.01.2012); karty informacyjne k. 117-119, historia choroby k. 99-106 i 115-167; opinia lekarska k. 170 -176; potwierdzenia wpłat k. 177, zaświadczenie z 14.09.2012 oraz aneks do umowy o pracę k. 178-179 ; opinia biegłych lekarzy chirurga-ortopedy i neurologa – główna i uzupełniająca – k. 226-229, 258; opinii biegłego psychologa k. 372-376; opinii biegłego do spraw motoryzacji k. 319- 337 oraz k. 391-392; zeznania świadka A. O. oraz przesłuchanie powoda – e-protokół z dnia 30.10.2013r. k. 210)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody, w tym dokumenty złożone do niniejszych akt, których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Skutki wypadku na zdrowiu powoda zostały

ocenione w szczególności na podstawie dokumentacji medycznej, zeznań powoda i jego żony oraz opinii biegłych sądowych lekarzy i psychologa. Opiniom głównym i uzupełniającym, które wyjaśniały ewentualne wątpliwości stron, Sąd dał w całości wiarę. Opinie były rzetelne, kompletne i spójne, a co za tym idzie - nie do podważenia. Ich ostateczne wnioski nie zostały zakwestionowane przez strony. Kwestia wpływu niezapięcia pasów bezpieczeństwa przez powoda na przebieg wypadku i doznane obrażenia została omówiona przez biegłego ds. motoryzacji i rekonstrukcji wypadków – w opinii głównej i jej uzupełnieniu.

Zeznania powoda i świadka Sąd uznał za logiczne, spójne, wzajemnie się uzupełniające, a przez to wiarygodne.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego traumatologa (k. 415) ponieważ nie została uiszczona – pomimo wezwania – zaliczka na poczet przeprowadzenia tego dowodu, w związku z czym dowód ten został pominięty (art. . 130⁴ § 5 kpc).

Dowód z uzupełniającego przesłuchania powoda Sąd oddalił, gdyż powód nie stawiał się na rozprawie.

Sąd zważył:

Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w związku z art. 444 k.c. sąd w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Artykuł 362 k.c. stanowi, że jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

Na wstępie należy zaznaczyć, że odpowiedzialność pozwanego jako ubezpieczyciela za skutki wypadku, w wyniku którego powód doznał obrażeń ciała nie była kwestionowana. Ustalono także, że wypłacono powodowi kwotę 19 000 zł tytułem zadośćuczynienia. Kwota wyliczona i żądana przez powoda tytułem odszkodowania za utracony zarobek nie była przedmiotem sporu – została uznana przez pozwanego.

Kwestią sporną między stronami była wysokość należnego zadośćuczynienia oraz wpływ niezapięcia przez powoda pasów bezpieczeństwa na rozmiar szkody.

Sąd uznał roszczenia powoda w zakresie zadośćuczynienia i odszkodowania za uzasadnione co do zasady.

Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie doznanych cierpień fizycznych i psychicznych, a także cierpień mogących pojawić się w przyszłości. W orzecznictwie przyjmuje się, iż winno mieć charakter całościowy i stanowić rekompensatę pieniężną za doznaną krzywdę, przepis mówi bowiem o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”. Wysokość odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia zależy przede wszystkim od rozmiaru doznanej przez poszkodowanego krzywdy, ustalanej przez Sąd przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy. Zadośćuczynienie ma na celu kompensować doznane krzywdy, złagodzić skutki niematerialnych, ból, cierpienie fizyczne i psychiczne, odczuwaną krzywdę, pomoc w dostosowaniu się do nowej rzeczywistości oraz zapewnienie satysfakcji moralnej. Ocena krzywdy i stosownej wysokości zadośćuczynienia w konkretnym przypadku powinna uwzględniać obiektywne kryteria oceny następstw danego zdarzenia.

W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, zakres krzywdy, jakiej doznał powód jest znaczny. W toku niniejszego postępowania zgromadzone dowody, zwłaszcza dokumentacja medyczna, opinia biegłych z zakresu ortopedii i traumatologii oraz neurologii oraz zeznania świadka i powoda - wykazały wysoki procentowy uszczerbek na zdrowiu powoda (niekwestionowany przez żadną ze stron), duży rozmiar cierpień szczególnie w okresie bezpośrednio po wypadku, skutki w postaci śpiączki farmakologicznej, długotrwałej hospitalizacji, leczenia operacyjnego złamań kości, leczenia farmakologicznego i rehabilitacji, co wskazuje na znaczny rozmiar krzywdy doznanej przez powoda i uzasadnia przyznanie zadośćuczynienia w kwocie zdecydowanie wyższej niż uznana przez ubezpieczyciela. Powód wniosł o zasądzenie kwoty 100 000 zł z tego tytułu – niezależnie od przyznanego już zadośćuczynienia. Za zasadną z tego tytułu Sąd uznał kwotę łącznie 90 000 złotych, gdyż biorąc pod uwagę kumulatywną ocenę wszystkich przesłanek

i całokształt okoliczności sprawy Sąd uznał, że ów znaczny uszczerbek na zdrowiu uległ jednak generalnie wyleczeniu, aktualnie stan zdrowia powoda jest dobry, leczenie przyniosło pomyślne rezultaty i poza lekką dysfunkcją stawu biodrowego, która jednak nie utrudnia w istotny sposób życia codziennego i funkcjonowania, powód powrócił w zasadzie do sprawności i życia sprzed wypadku. Także z punktu widzenia psychicznego powód nie doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu i funkcjonuje prawidłowo. W tych okolicznościach, Sąd wziął pod uwagę zarówno wysoki stopień krzywdy bezpośrednio po wypadku, ale także fakt, że leczenie przyniosło rezultaty i aktualnie uszczerbek na zdrowiu powoda związany z wypadkiem jest nieznaczny. Uwzględniając wypłaconą już na rzecz powoda przez pozwanego kwotę 19 000 zł, Sąd zasądził pozostałą część – 71 000 złotych. W pozostałej części, Sąd oddalił żądanie w zakresie zadośćuczynienia jako nieuzasadnione.

Tytułem odszkodowania za utracony zarobek na podstawie art. 444 § 1 kpc zasądzono - zgodnie z żądaniem niezakwestionowanym przez pozwanego – kwotę 953,19 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 26 września 2013 roku, jako dnia w którym pozwany odniósł się do stanowiska procesowego powoda.

Sąd umorzył postępowanie w zakresie cofniętego - wraz ze zrzeczeniem się roszczenia - powództwa, tj. co do odsetek od tej kwoty za okres od 24 stycznia do 25 września 2013 roku.

Sąd nie uwzględnił zarzutu przyczynienia się przez powoda do rozmiaru szkody, a tym samym nie zmniejszył przyznanej kwoty zadośćuczynienia. Pozwany nie wykazał, aby fakt niezapięcia pasów wpłynął na rozmiar szkody - nie wykazał, aby przy zapiętych pasach obrażenia ciała były mniejsze. Nie został przeprowadzony dowód z opinii biegłego na okoliczność różnicy w doznanych obrażeniach ciała przy zapiętych i niezapiętych pasach, a brak wiadomości specjalnych w tym zakresie uniemożliwia przyjęcie za udowodnioną tezę, że obrażenia i doznana krzywda byłyby mniejsze. Pozwany nie udowodnił – a zgodnie z art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywał na nim - okoliczności przyczynienia się powoda do zwiększenia rozmiaru szkody, a tym samym zasadności obniżenia należnych kwot. Wnioskowana opinia w tym przedmiocie byłaby celowa, jednak nie doszło do jej przeprowadzenia z uwagi na brak uiszczenia zaliczki przez zobowiązaną do tego stronę pozwaną, która o przeprowadzenie tegoż dowodu wnosiła. Co prawda, z opinii biegłego do spraw rekonstrukcji wypadków wynika, że mechanizm doznanych obrażeń byłby inny przy zapiętych pasach, jednakże nie wynika z niej, czy obrażenia te byłyby mniejsze, czy może większe. Jednym z drastyczniejszych urazów, jakich doznał powód, był uraz mózgu, gdyż powód uderzył głową o boczny słupek auta, a taki mechanizm obrażeń podczas rzeczonego wypadku powstałby także przy pasach zapiętych. Co do pozostałych obrażeń, to nie można wykluczyć bez wiedzy specjalnej, że nie powstałyby gdyby powód miał zapięte pasy. Brak zatem podstaw dowodowych do uznania zarzutu przyczynienia się przez powoda. Biorąc to pod uwagę, Sąd uwzględnił powództwo również w zakresie ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku z dnia 9 grudnia 2011 roku. Jakkolwiek generalnie w przypadku uwzględnienia roszczeń poszkodowanego takie ustalenie jest w ocenie Sądu zbędne, to jednak biorąc pod uwagę spór między stronami co do zakresu ewentualnego przyczynienia się przez powoda, a co za tym idzie zakresu odpowiedzialności pozwanego, powód w niniejszej sprawie ma interes prawny w przesądzeniu odpowiedzialności pozwanego za ewentualne dalsze skutki wypadku, aby zapobiec jej kwestionowaniu w przyszłości - przykładowo właśnie poprzez podnoszenie zarzutu przyczynienia się. Warto zauważyć, że zgodnie z wnioskami opinii biegłych, które Sąd podzielił, te skutki na przyszłość są prawdopodobne, a jeśli nawet ich zakres jest niewielki, to jednakże biegli zwrócili uwagę na możliwość powstania w przyszłości zmian zwyrodnieniowych u powoda w związku z doznanymi obrażeniami z punktu widzenia ortopedycznego.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 kpc. Sąd nakazał pobrać od pozwanego opłatę sądową od uwzględnionego roszczenia oraz niepokryte wcześniej zaliczka koszty opinii biegłych. Od powoda Sąd nakazał pobrać – z zasądzonego roszczenia – kwotę 1 450 zł tytułem opłaty stosunkowej od nieuwzględnionej części powództwa. Koszty zastępstwa adwokackiego zostały pomiędzy stronami zniesione - biorąc pod uwagę częściowe uwzględnienie roszczeń oraz podobny nakład pracy pełnomocników stron.